

Arrest

nr. 148 217 van 22 juni 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 18 oktober 2013 heeft ingediend de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 januari 2013 waarbij twee aanvragen om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond worden verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. GODFROID, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Via een op 9 januari 2009 gedateerd schrijven diende verzoeker een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 29 november 2010 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard. Verzoeker

stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Via een op 17 februari 2011 gedateerd schrijven diende verzoeker een tweede aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.4. Bij arrest nr. 81 091 van 14 mei 2012 vernietigde de Raad de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 29 november 2010 waarbij verzoekers eerste aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard.

1.5. Op 6 juni 2012 verzond de gemachtigde de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een aangetekende brief naar het laatst gekende adres van verzoeker waarin werd gesteld dat een verblijfsmachtiging met een geldigheidsduur van één jaar kon worden toegestaan op voorwaarde dat binnen een termijn van drie maanden na de verzending van dit schrijven een aanvraag tot afgifte van een arbeidsvergunning zou worden ingediend. Een kopie van dit schrijven werd overgemaakt aan verzoekers toenmalige advocaat.

1.6. De aangetekende zending van 6 juni 2012 werd door verzoeker niet opgehaald en werd teruggestuurd naar de afzender.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 15 januari 2013 de beslissing waarbij verzoekers aanvragen om machtiging tot verblijf ongegrond worden verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 19 september 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvragen om machtiging tot verblijf die op datum van 09.01.2009 en 17.02.2011 werd ingediend door:

[P.S.] [...]

Nationaliteit: Nepal

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Op 06.06.2012 werd er een aangetekend schrijven naar betrokkene verstuurd door onze dienst. Dit aangetekend schrijven werd door betrokkene niet opgehaald. Vervolgens wees de woonstcontrole van 06.09.2012, uit dat betrokkene niet meer op het opgegeven adres verblijft. Hij heeft geen nieuw adres laten weten, noch aan de gemeente waar hij laatst verbleef, noch aan de Dienst Vreemdelingenzaken, noch via zijn raadsman.

Uit het feit dat betrokkene niet aan zijn verplichting voldeed om zijn verblijfplaats aan de bevoegde instanties te laten weten, kunnen we afleiden dat betrokkene een manifest gebrek aan belang vertoont voor zijn regularisatieaanvraag en wordt deze aanvraag bijgevolg als ongegrond beschouwd.

Gelieve eveneens over te gaan tot intrekking van het ontvangstbewijs dat eventueel aan betrokkene zou zijn afgeleverd.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van het gelijkheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij verschaft de volgende toelichting:

"Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag van verzoeker op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet ongegrond is.

[...]

Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoeker geenszins als ongegrond kon worden beschouwd.

Dat de motivering van de bestreden beslissing om verzoeker zijn aanvraag ongegrond te verklaren niet afdoende is en in strijd met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet en met de beginselen van behoorlijk bestuur.

Als eerste schendt deze stelling het zorgvuldigheidsbeginsel.

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."

Verzoeker voldoet, tot op heden, volledig aan de voorwaarden, zoals vermeld in de brief dd 06.06.2012.

Verwerende partij neemt echter een negatieve beslissing zonder hier rekening mee te houden.

Ze stelt, zonder enig onderzoek, dat verzoeker een manifest gebrek aan belang zou vertonen. Dat dit flagrant onwaar is en kennelijk onzorgvuldig!

Verzoeker verblijft al 8 jaar ononderbroken op het Belgisch grondgebied, hij heeft zijn leven hier opgebouwd en voldoet volledig aan de voorwaarden om geregulariseerd te worden!

Op 06.06.2012 werd er naar verzoeker een schrijven naar verzoeker verstuurd m.b.t. zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Verzoeker mocht dit schrijven echter nooit ontvangen.

Men heeft op geen enkel moment enige actie ondernomen om de verblijfplaats van verzoeker te weten te komen. Verzoeker hoopte dat verwerende partij minstens bij enige twijfel om bijkomende informatie zou vragen bij zijn raadsman.

Gelieve in de bijlage zo'n bijkomend verzoek van DVZ terug te vinden. (zie stuk 3)

Het feit dat DVZ nagelaten heeft deze bijkomende informatie op te vragen, getuigt van een onzorgvuldigheid en gebrek aan motivatie om de juiste verblijfplaats van verzoeker te weten te komen.

Dat bovendien verzoeker meent dat de beslissing een inbreuk uitmaakt op grond van artikel 8 van het EVRM.

DVZ dient rekening te houden met ALLE aangehaalde elementen!

Bovendien schendt deze stelling eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."

Verzoeker diende zijn regularisatieaanvraag in op 09.01.2009 en actualiseerde deze onder meer op 17.02.2011 maar ook op andere data.

Op 06.06.2012 werd er aan verzoeker meegedeeld dat hij in het bezit werd gesteld van verblijfsrecht, indien hij een arbeidskaart B kon voorleggen.

Verzoeker mocht dit schrijven echter nooit ontvangen.

Dat verzoeker zeer duidelijk wenst te stellen dat hij deze beslissing nooit betekend heeft gekregen, dit wordt bovendien niet ontkend door verwerende partij, en bijgevolg kon hij ervan uitgaan dat zijn aanvraag nog lopende was. Verzoeker heeft steeds gehandeld in de veronderstelling dat zijn aanvraag nog liep.

Gezien de preciaire situatie waarin verzoeker zich bevindt, diende cliënt opgevangen te worden door vrienden, daar hij zich geen vaste verblijfplaats kon veroorloven.

Verzoeker werd pas op de hoogte gesteld van de beslissing dd. 06.06.2012 in de bestreden beslissing, dat dit een flagrante schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Dat hij steeds gehandeld heeft uit goede wil en volgens de geldende regelgeving.

Dat hij niet op de hoogte was van het feit dat hij zijn adreswijziging aan de bevoegde diensten diende over te maken, hij was echter steeds bereikbaar via zijn raadsman.

Er werd door verwerende partij geen enkele poging ondernomen om rechtzetting te bekomen. Men heeft meer dan drie jaar gewacht om een beslissing te nemen en stelt dan op enkele maanden dat de cliënt een manifest gebrek zou vertonen aan belangstelling.

Dit is echter onredelijk!

Er werd duidelijk vermeld dat de raadsman van verzoeker steeds ter beschikking is indien er bijkomende informatie nodig zou zijn (zie schrijven dd 26.03.2010).

Het is dan ook onredelijk om op dergelijke wijze een humanitaire aanvraag te weigeren!

Client dient niet alleen geregulariseerd te worden omwille van zijn tewerkstelling, zoals duidelijk gesteld werd in het schrijven van DVZ, maar eveneens op basis van de regelgeving van de instructie dd 26.03.2009 die niet vernietigd werd.

In december 2004 heeft de federale overheid haar regularisatiebeleid voor langdurige asielzoekers vernieuwd. Op 26.03.2009 gaf minister Turtelboom een instructie aan DVZ die deze criteria handhaafde. Uit deze instructie blijkt dat betrokkene in aanmerking komt voor regularisatie van zijn verblijf indien hij :

- een erkenning als vluchteling heeft gevraagd en*
- de verantwoordelijke asielinstanties na meer dan 4 jaar geen uitvoerbare beslissing hebben betekend (Hier is het belangrijk om op te merken dat zowel de lopende als de afgewezen asielprocedures in aanmerking komen)*

Uit het administratief dossier blijkt zeer duidelijk dat verzoeker volledig aan deze voorwaarden voldoet, bijgevolg dient hij geregulariseerd te worden!

Verzoeker diende een asielaanvraag in op 24.10.2005, deze werd op 04.06.2010 afgesloten door de Raad van State. De totale duurtijd van deze procedure is dus 4 jaar en 8 maanden, ruimschoots voldoende!

Dit wordt eveneens bevestigd' door Kruispunt-Migratie die het volgende stelt:

"Vanaf 19/7/2009 wordt het bestaande criterium van regularisatie wegens langdurige asielprocedure (4 jaar, of 3 jaar voor gezinnen met schoolgaande kinderen) uitgebreid naar de volgende langdurige elkaar opvolgende procedures (5 jaar, of 4 jaar voor gezinnen met schoolgaande kinderen):

- Een asielpprocedure die opgevolgd wordt door een beroepsprocedure bij de Raad van State
- Een asielpprocedure die opgevolgd wordt door een beroepsprocedure bij de Raad van State en door een aanvraagprocedure artikel 9 lid 3 of 9bis Verblijfswet (9bis ingediend voor 18/3/2008)
- Een asielpprocedure die opgevolgd wordt door een aanvraagprocedure artikel 9 lid 3 of 9bis Verblijfswet (9bis ingediend voor 18/3/2008)

Bovenstaande situaties komen in aanmerking voor regularisatie als men geen actueel gevaar voor openbare orde of nationale veiligheid betekent, en als men de overheid niet manifest heeft proberen te misleiden en geen fraude heeft gepleegd.

Deze maatregel was al afgesproken in het regeerakkoord van 18/3/2008. Sinds dan waren in principe geen negatieve beslissingen over de regularisatieaanvraag meer mogelijk voor deze categorie vreemdelingen. Vanaf 19/7/2009 kan DVZ deze situaties ook effectief beginnen te regulariseren."

Op basis van het voorgaande, dient verzoeker dan ook geregulariseerd te worden. Verzoeker voldoet immers volledig aan de prangende humanitaire situatie: langdurige procedure.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de aanvraag tot regularisatie lopende was op het moment dat de Raad van State haar beslissing nam. Bijgevolg dient men ook deze procedure mee te tellen, waardoor men komt op een procedure van bijna 8 jaar... Dit voldoet ruimschoots aan de termijn om van een buitengewone omstandigheid en recht op regularisatie te kunnen spreken!

Verwerende partij schendt flagrant het rechtszekerheidsbeginsel door hier geen rekening mee te houden in haar beslissing!

Vervolgens schendt de bestreden beslissing het gelijkheidsbeginsel.

Het gelijkheidsbeginsel houdt in dat een rechtsregel op gelijke wijze wordt toegepast op eenieder die in het toepassingsgebied ervan valt.

Verzoeker voldoet volledig aan de voorwaarden, zoals ze gesteld zijn in de instructie dd 19.07.2009. Verzoeker heeft een arbeidscontract voorgelegd, en heeft zijn duurzame lokale verankering bewezen.

Dat verzoeker niet begrijpt waarom hij een negatieve beslissing krijgt naar aanleiding van zijn regularisatieaanvraag, terwijl andere vreemdelingen, onder dezelfde omstandigheden, wel in het bezit werden gesteld van een verblijfsvergunning. En dit louter omwille van een misgelopen administratieve formaliteit!

Dat dit totaal onbegrijpelijk is voor verzoeker en een schending is van het gelijkheidsbeginsel!

Op 06.06.2012 werd er naar verzoeker een schrijven [...] m.b.t. zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Verzoeker mocht dit schrijven echter nooit ontvangen.

Dat verwerende partij flagrant onzorgvuldig is door te stellen dat verzoeker nooit een nieuw adres heeft laten weten aan zijn raadsman! De raadsman van verzoeker werd immers nooit gecontacteerd door de bevoegde diensten om het correcte adres van verzoeker te bekomen.

Tenslotte schendt de bestreden beslissing het vertrouwensbeginsel.

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat een partij mag vertrouwen op uitspraken en uitgaan van gedragingen van de wederpartij.

DVZ heeft meer dan 4 jaar en half na het indienen van de regularisatieaanvraag een ongegrondheidsbeslissing genomen. Zonder rekening te houden met de integratie van verzoeker en het geheel van feitelijke elementen.

Het mag duidelijk zijn dat dit het vertrouwensbeginsel schendt!

Uit de acties van verwerende partij bleek op geen enkele wijze dat verzoeker een ongegrondheidsbeslissing zou ontvangen!

Verwerende partij heeft meer dan 4 jaar gewacht om een beslissing te nemen in het dossier van verzoeker. Hierdoor bevond verzoeker zich in een precaire situatie, waardoor hij diende te verblijven bij vrienden.

Het is onbegrijpelijk hoe verwerende partij kan stellen dat verzoeker geen belang zou hebben bij deze procedure. Het is immers verwerende partij zelf die deze situatie gecreëerd heeft!

Het overheidshandelen kan op 2 manieren termijngebonden zijn: hetzij omdat een norm een termijn voorschrijft binnen dewelke de overheid moet handelen, hetzij omdat - bij afwezigheid van een normatieve termijnstelling - het beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing is dat de overheid binnen een redelijke termijn moet handelen.

De redelijke termijneis is een ongeschreven beginsel van behoorlijk bestuur en is als zodanig van toepassing op besturen. Het is niet omdat een normatieve termijnstelling ontbreekt dat de overheid mag stilzitten of haar beslissing onredelijk lang mag uitstellen.

Bij afwezigheid van een normatieve termijn waarbinnen de overheid moet handelen, is zij verplicht om binnen een redelijke termijn te beslissen.

Doch meent verwerende partij in dit geval de procedure tien jaar te mogen laten aanslepen, de feiten te verdraaien, de wetten en voorschriften te negeren, ...

Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

De overheid heeft tot taak:

- *De verplichting om de zaak binnen een redelijke termijn te onderzoeken*
- *De verplichting om binnen een redelijke termijn te beslissen, eenmaal alle noodzakelijke gegevens gekend zijn, en dit zowel voor de overheid die de initiële beslissing neemt als voor de beroepsinstantie die beslist over een georganiseerd bestuurlijk beroep*
- *De verplichting om het genomen besluit binnen een redelijke termijn bekend te maken of ter kennis te geven, naargelang het geval door publicatie, kennisgeving of aanplakking*
- *De verplichting om het besluit binnen een redelijke termijn uit te voeren.*

Wat een redelijke termijn is moet in concreto worden beoordeeld, in functie van de aard van de zaak en de houding van de partijen. Als een redelijke termijn moet dan ook worden beschouwd de tijd die normaal nodig is om een zaak, rekening houdend met de specifieke gegevens ervan, haar beslag te geven.

Het mag duidelijk zijn dat de redelijke termijn in dit geval ruim overschreden is geweest!

Er is immers geen enkele reden waarom de aanvraag van verzoeker meer dan 4 jaar heeft moeten lopen!

Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij er enkel op gericht lijkt te zijn om het verblijf van verzoeker zonder gegronde redenen te beëindigen en zijn dossier niet correct te behandelen. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Bijgevolg,

Dat verzoeker van mening is dat hij geregulariseerd dient te worden. Hij voldeed, en voldoet immers nog steeds aan de voorwaarden!

Immers, artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

Art. 9bis. <W 2006-09-15/72, art. 4, 041; Inwerkingtreding : 01-06-2007> § 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij dé burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België op geldige wijze aantoonst.

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

Dat verzoeker van mening is, dat hij volledig aan deze voorwaarden voldoet en bijgevolg een regularisatieaanvraag op basis van art 9bis indiende.

De bestreden beslissing is dan ook een schending van de materiële motiveringsverplichting zoals verwoord in wet van 29.07.1991 omdat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd aan de hand van de instructie van 19.07.2009 die door de raad van state werd vernietigd en met betrekking tot de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag van verzoeker enkel artikel 9 bis van de vreemdelingenwet van toepassing is.

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en deze zich duidelijk vergist in dit dossier en een en ander over het hoofd heeft gezien.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

Dat verzoeker dan ook met aandrang vraagt huidige beslissing te willen vernietigen omwille van de gebrekkige motivering, onzorgvuldige behandeling en schending van het redelijkheidsbeginsel, rechtszekerheidsbeginsel en vertrouwensbeginsel."

3.2.1. Wat betreft de ingeroepen schending van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat het motief dat aan de basis ligt van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kan worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Een schending van de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.2.2. Inzake de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel stelt verzoeker dat verweerder nooit enige poging heeft ondernomen om zijn precieze verblijfplaats te achterhalen en hij dus nooit de kans had om enig gevolg te geven aan het schrijven van 6 juni 2012 waarbij hem werd meegedeeld dat een verblijfsmachtiging kon worden toegestaan indien zijn werkgever binnen de drie maanden na de verzending van dit schrijven een arbeidsvergunning zou aanvragen en deze aanvraag werd ingewilligd.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat het schrijven van 6 juni 2012 aangetekend werd verzonden naar het laatste adres dat verzoeker aan verweerder meedeelde en deze brief door verzoeker niet werd afgehaald. Verweerder heeft vervolgens aan de burgemeester van Sint-Truiden, de stad waar verzoeker woonplaatskeuze deed, verzocht om door de politiediensten te laten nagaan of verzoeker nog op het door hem opgegeven adres verbleef en om, indien hij geen belangen op dit adres

meer zou hebben, mee te delen naar waar hij was vertrokken. De administratieve diensten van de stad Sint-Truiden deelden verweerder in antwoord op deze vraag mee dat verzoeker al sedert 22 juni 2012 was vertrokken en dat niet bekend was wat zijn bestemming was.

Het betoog van verzoeker dat verweerder geen poging ondernam om te achterhalen waar hij verbleef mist derhalve feitelijke grondslag. Bovendien komt het aan de vreemdeling toe die zich tot verweerder richt om een verblijfsmachtiging aan te vragen om verweerder steeds in kennis te stellen van zijn woonplaats of gekozen woonplaats, zodat hij eenvoudig kan worden bereikt. Het feit dat verzoeker op dit punt in gebreke bleef laat slechts toe te besluiten dat hij zelf niet zorgvuldig optrad. Het gegeven dat verzoekers raadvrouw in een schrijven meedeelde dat zij en verzoeker steeds beschikbaar waren om aanvullende inlichtingen te verstrekken – een mededeling die bovendien betrekking heeft op de inhoud van de machtigingsaanvraag – doet aan het voorgaande geen afbreuk. Er moet ten overvloede worden gesteld dat uit het door verweerder neergelegd administratief dossier blijkt dat verweerder aan de raadvrouw van verzoeker een kopie van het op 6 juni 2012 verstuurde schrijven overmaakte en hierbij verwees naar het door verzoeker opgegeven adres te Sint-Truiden en niet blijkt dat de raadvrouw van verzoeker enig initiatief nam om verweerder mee te delen dat haar cliënt niet langer op dit adres verbleef.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing gebaseerd is op incorrecte feiten of dat deze beslissing niet deugdelijk werd voorbereid.

Een miskennis van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond.

3.2.3 Door erop te wijzen dat hij verweerders schrijven van 6 juni 2012 nooit ontving, door voor te houden dat hij niet wist dat hij een adreswijziging moest doorgeven – wat nochtans een evidentie is en wat verzoeker voordien ook deed, zodat hij niet kan stellen niet te weten dat deze verplichting op hem rustte – en door toe te lichten dat hij op verschillende adressen verbleef toont verzoeker niet aan dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze optrad of dat er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de overweging die de bestreden beslissing onderbouwt en het dispositief van deze beslissing.

Verzoekers stelling dat hij bereikbaar was via zijn raadvrouw is niet meer dan een bewering, die daarenboven moeilijk in overeenstemming te brengen is met de vaststelling dat zijn raadvrouw geen initiatief nam om verweerder op de hoogte te stellen van het feit dat verzoeker niet langer verbleef op het adres te Sint-Truiden dat hij op 20 mei 2011 aan verweerder meedeelde.

Het feit dat de bestreden beslissing enige tijd op zich liet wachten – wat ten dele het gevolg is van het feit dat verzoeker zijn eerste aanvraag om machtiging tot verblijf verscheidene malen actualiseerde, hij ervoor opteerde om een tweede aanvraag in te dienen en verweerder onderzoek diende te verrichten naar verzoekers eventuele verblijfplaats in het Rijk en ten dele kan worden verantwoord door het feit dat verweerder zeer veel aanvragen om machtiging tot verblijf dient te beantwoorden – laat evenmin toe te besluiten dat verweerder kennelijk onredelijk optrad door verzoekers verblijfsaanvragen af te wijzen op basis van de argumentatie dat niet bleek dat verzoeker nog belang stelde in de toekenning van een verblijfsmachtiging, aangezien hij niet de moeite nam om het adres kenbaar te maken waar hij verbleef of kon worden bereikt.

Verder dient te worden vastgesteld dat zo er te dezen al sprake kan zijn van het overschrijden van een redelijke termijn, die overschrijding niet tot gevolg kan hebben dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf gunstig moest worden beoordeeld (RvS 12 december 2005, nr. 152.558).

Verzoeker toont ook door het beleid inzake de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van een vroegere minister uiteen te zetten niet aan dat het redelijkheidsbeginsel in casu werd geschonden. Er blijkt namelijk niet dat de situatie waarbij een vreemdeling die op ontvankelijke wijze een aanvraag om machtiging tot verblijf indiende vervolgens niet meer kan worden bereikt is voorzien in de beleidsrichtlijn waarnaar verzoeker verwijst en het is niet kennelijk onredelijk dat verweerder in een dergelijke situatie louter op basis van de ruime discretionaire bevoegdheid waarover hij beschikt besluit dat hij geen verblijfsmachtiging zal toestaan.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel blijkt niet.

3.2.4. Om te kunnen besluiten tot een schending van het gelijkheidsbeginsel dient verzoeker verder met feitelijke en concrete gegevens aan te tonen dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld (RvS 16

september 2002, nr. 110.245). Verzoeker blijft op dit punt in gebreke, zodat niet kan worden besloten dat het gelijkheidsbeginsel is geschonden. Hij bewijst immers niet dat vreemdelingen waarvan, nadat naspeuringen werden verricht, niet kon worden vastgesteld dat zij nog in België verbleven, die niet konden worden bereikt en die niet binnen een termijn van drie maanden volgend op de verzending van een brief naar de door hen gekozen woonplaats met het verzoek om de nodige stappen te nemen om een arbeidskaart te verwerven hun aanvraag om machtiging tot verblijf ingewilligd zagen.

3.2.5. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

Verzoeker toont met zijn beschouwingen geen schending van het rechtszekerheidsbeginsel aan.

3.2.6. Het loutere feit dat verweerder er verscheidene jaren over deed om een beslissing te nemen inzake verzoekers aanvragen om machtiging tot verblijf geeft geen aanleiding tot de vaststelling dat hij bij het nemen van de bestreden beslissing zou zijn afgeweken van een vaste gedragslijn of dat hij bepaalde toezeggingen die hij aan verzoeker zou hebben gedaan niet zou hebben gehonoreerd.

Een schending van het vertrouwensbeginsel blijkt dan ook geenszins.

3.2.7. Het betoog van verzoeker dat de materiële motiveringsplicht werd geschonden doordat verweerder in de bestreden beslissing verwees naar een instructie die door de Raad van State werd vernietigd mist voorts feitelijke grondslag.

3.2.8. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet – dat verzoeker ook geschonden acht – bepaalt niet in welke gevallen een aanvraag om machtiging tot volledig verblijf dient te worden ingewilligd. Deze wetsbepaling geeft de bevoegde minister, c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde een ruime discretionaire bevoegdheid. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat voormelde wetsbepaling werd geschonden omdat zijn verblijfsaanvraag werd afgewezen terwijl hij volledig aan de in deze wetsbepaling gestelde voorwaarden voldoet.

3.2.9. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM stelt verzoeker enkel dat hij meent dat de bestreden beslissing een inbreuk uitmaakt op deze verdragsbepaling. Hij zet evenwel niet op een voor de Raad duidelijke wijze uiteen waarom hij van oordeel is dat dit het geval is.

Dit onderdeel van het middel is bij gebrek aan de vereiste toelichting dan ook onontvankelijk.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK